

НЕ ПОКИДАЙ, ПРЕКРАСНА МУЗО!!!

Щось відвернулася Муза дуже рано,
До нових віршів спонукать не хоче,
Вже не оспівую романтику кохання,
Без Музи в смутку забуваюся щоночі.

А, може, я, зайнявшись курсовою,
Від себе відлякав примхливу Музу,
І ось тепер вона, пишаючись красою,
Побачила в мені обтяжливу обузу?

А, може, вже вона мені й не Муза,
Лише вакансію займа даремно,
Сприймаючи мене як шістку, а не Туза?
Що б не було, та ще писатиму напевно!

Чи, може, зошити її [дідстали],
Та стиху не жаліється нікому?
В кінці семестру їх набралось чимало [мала],
Мала, а тягне все до школи та додому.

Життя ж собі вирує, як і завше,
Ось Велігоцький вдавано надувшись,
Лукаво очі щурить, дивиться, сказавши,
Що Хараман я посварив, його забувши.

Легка іронія та сміх крізь сльози,

Оце і всі мої гіркі забави,
Пишу абищо сам, а хочеться не прози,
Вертайся, Музо, щоб писалось задля слави.

Не покидай мене, а то ображусь,
Перо зламаю і засохне паста,
Без крил твоїх писати, мабуть, не наважусь,
Байдужа стала ти, хоч з виду і пухнаста.

Не вийшло і сьогодні зачепити,
Епістолярним стилем стану брати,
Бо як же бідному мені без Музи жити?
Зловлю її та й буду за хвоста триматись.

Дата написання вірша: 2021-01-13